

Eensgezindheid

December, voor velen de maand van feestelijkheden; druk, maar sfeervol.

Sinterklaas: een gezellige pakjesavond.

Kerstfeest: gezin of familie(s) bij elkaar, samen eten en genieten.

Oud en nieuw: gezamenlijk uitzitten (oliebollen) en voor elkander de beste nieuwjaarswensen uitspreken. Vaak is er dan sprake van een zekere “eensgezindheid”. In de wereld blijkt deze “eensgezindheid” vaak echter tijdelijk en schijn te zijn. Als gelovigen doen wij meestal ook aan deze feestelijkheden mee. Toch is onze eensgezindheid hierop niet gebaseerd.

De eenheid, die wij als gelovigen hebben, is er op grond van het kinschap Gods; door het geloof in de Heiland, Die wij allen individueel kennen. Onze Heer zei (Joh. 17:11):

“Heilige Vader, bewaar ze in Uw Naam, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij één zijn, gelijk als Wij.”

Ditzelfde vinden we verwoord in Joh. 17:20-23. Wij zijn allen door geloof leden van het lichaam van Christus geworden (1 Kor. 12:13). Anders gezegd: “We zitten allemaal in hetzelfde schuitje”, met de Here Jezus als Kapitein (Hij is het Hoofd van de Gemeente).

Deze fundamentele eenheid wordt in zeven aspecten verwoord: één lichaam, één Geest, één hoop, één Heere, één geloof, één doop, één God en Vader (Ef. 4:4-6). Vele liederen getuigen hiervan (JdH 838: één in de Naam van Jezus, één zin en één gemoed ...; L&K 144: Samen in de Naam van Christus ..., samen bidden, samen zoeken naar het plan van onze Heer, samen zingen en getuigen, samen leven tot Zijn eer).

Door het geloof hebben wij de liefde Gods ontvangen (Rom. 5:5). Als de liefde Gods onder gelovigen werkzaam is, bewerkt dat ook eenheid in de praktijk. Liefde is het verlangen naar eenheid; met God en met de broeders (Rom. 12:10). We kunnen elkander “tot een hand en een voet zijn” (1 Kor. 12:15 e.v.), elkander dienen door de liefde (Gal. 5:13). Dat bevordert de onderlinge gemeenschap. We komen samen rondom Gods Woord, bidden, zingen tot Zijn eer (Ef. 5:19; Kol. 3:16) en kunnen met elkaar delen wat ons in ons geloofsleven bezighoudt.

Soms ervaren wij onze onderlinge band als “los zand”. Op het strand zorgt zeewater ervoor, dat met zand o.a. kastelen gebouwd kunnen worden. Nodig voor de opbouw van de gemeente is dan ook primair Water (namelijk Gods Woord) en Zout (namelijk de werking van het Woord: bederfwerend, smaakgevend, reinigend). Voor steviger bouwwerken is cement nodig. Voor de bouw van de gemeente gebruikt de Heer als “metselspecie” Zijn liefde (Ef. 4:16) en geloof, door de liefde werkende (Gal. 5:6). Groei ontstaat wanneer we op het Hoofd gericht blijven (Kol. 2:19).

Naar het vlees zijn wij als gelovigen allen verschillend. De één ligt je ook beter dan de ander. Evenwel: de Heer heeft ons allen aangenomen en daarom mogen we ook elkander (elk-ander) aannemen; tot eer van God (Rom. 15:7). Laten we ons voor het volgende inzetten:

- * Samen najagen hetgeen tot de vrede en de stichting onder elkander dient (Rom. 14:19)
- * Elkander verdragen in liefde (Ef. 4:2)
- * -indien nodig- elkaar vergeven naar het voorbeeld van Christus (Ef. 4:32; Kol. 3:13)
- * Vreedzaam zijn onder elkander en het goede najagen jegens elkander en jegens allen (1Thess 5:13,15)

De eenheid in Christus is een feit!

Eensgezindheid bewaren in de praktijk blijkt veel moeilijker te zijn. De Bijbel roept ons op om ons daarvoor in te spannen door de band des vredes (Ef. 4:3).

Het Griekse woord voor “eensgezind zijn” betekent: “hetzelfde bedenken”. D.w.z. op dezelfde dingen gericht zijn. Dat wil niet zeggen, dat er geen verschil (in inzicht) zou kunnen bestaan. Het geeft wel aan, dat we hetzelfde doel voor ogen hebben: Christus leren kennen, Hem dienen en verheerlijken door het zoeken en bedenken van de dingen, die boven zijn (Kol. 3:1,2).

Als er sprake is van valse leer is er natuurlijk geen eenheid. Als iemand bewust in zonde leeft en aan Schriftuurlijke vermaning geen gehoor geeft, wordt eensgezindheid ook moeilijk. Als we daarentegen de gezindheid van Christus Jezus (nederigheid, gehoorzaamheid; Fil. 2:5-8) nastreven, zal dit ongetwijfeld de eenheid bevorderen.

In de gemeente te Korinthe was eensgezindheid nog ver te zoeken. Er waren partijschappen. Gelovigen lieten zich voorstaan op een bepaalde voorganger: “Ik ben van Paulus, ik ben van Apollos, ik ben van Céfas” (1 Kor. 1:12). Het blijkt een vleselijke gerichtheid te zijn, behorend bij (nog) jonge kinderen in Christus (1 Kor. 3:1-4). Soms bespeur je een dergelijke houding ook in onze ‘kringen’. Dat is verdrietig en werkt allerminst eensgezindheid in de hand.

De apostel Paulus wekt daarom de gelovigen op om hetzelfde te spreken, samengevoegd te zijn in eenzelfde zin en in eenzelfde gevoelen (1 Kor. 1:10) en samengevoegd te zijn in de liefde (Kol. 2:2). Voorgangers zijn dienaars, die op hun wijze door God gebruikt worden, maar Góð geeft de wasdom (1 Kor. 3:6,7). M.a.w.: het gaat in ons geloofsleven om Christus Jezus!

Over de oproep tot eensgezindheid lezen we in o.a. Rom. 12:16; Fil. 1:27; Fil. 2:1,2; Fil. 3:16; Fil. 4:2 en 1 Petr. 3:8. In Rom. 15:5 staat het zo: “Doch de God der lijdzaamheid en der vertroosting geve u, dat gij eensgezind zijt onder elkander **naar** (i.o.m., naar het voorbeeld van) **Christus Jezus**”. Onze Heer staat dus centraal; het gaat om een Gééstelijke eenheid. Het volgende vers geeft het doel aan: “Opdat gij **ééndrachtelijk**, met **één** mond, moogt verheerlijken de God en Vader van onze Heere Jezus Christus” (Rom. 15:6).

Laten we samen betrokken zijn in het werk van God; naar de mogelijkheden, die wij persoonlijk hebben. Tot eer van onze Heer en Meester, Christus Jezus en onze hemelse Vader. Dan mogen we ook weten, dat God met ons is (Immanuël).

2 Kor. 13:11:

“Voorts, broeders, zijt blijde, wordt volmaakt, zijt getroost, **zijt eensgezind**, leeft in vrede; en de God der liefde en des vredes **zal met u zijn.**”